

Abat Soler: “Raguer volia una Església i una Catalunya lliures de tota servitud injusta”

Ds, 3/10/2020 per Catalunya Religió

(Jordi Llisterra -CR) Aquest dissabte al matí Montserrat ha acomiadat el monjo **Hilari Raguer**. El pare abat **Josep Maria Soler** ha presidit el funeral i ha destacat en l’homilia la doble fidelitat del pare Raguer a l’Església i al país. La comunitat monàstica i la família ha estat acompanyada per una àmplia representació del Govern, amb el vicepresident **Pere Aragonès** i les conselleres **Meritxell Budó** i **Ester Capella**, i pel secretari de la Conferència Episcopal Tarraconense, l’arquebisbe **Joan-Enric Vives**.

“En la seva vida de monjo, ha servit Déu, l’Església i Catalunya. Una Església i una Catalunya que volia lliures de tota servitud injusta”, ha sintetitzat l’abat per recollir la trajectòria de 92 anys del pare Raguer. A partir de la lectura de Job ha descrit “la convicció profunda que ha amarat tota la vida del P. Hilari”, on finalment “el que compta és saber que tenim un defensor” i que “ens portarà a contemplar Déu i ens portarà a la vida per sempre”.

Després ha fet una extensa síntesi de la seva biografia. Començant pels estudis al escolapis, la participació en els grups catòlics catalanistes i la seva detenció i empresonament a Montjuïc. I l’entrada a Montserrat el 1952 quan “no sabia massa en què consistia la vida monàstica, però que veia que a Montserrat podria servir Déu i Catalunya”. Després hi ha la seva vida intel·lectual d’historiador i d’estudi bíblic reconeguda internacionalment, que es tanca amb diversos premis. I acaba amb la publicació “d’alguns textos de reflexió bíblica i cristiana a quatre mans amb **Oriol Junqueras**”.

L’abat ha parlat d’un “home de fortes conviccions i molt recte, que sabia unir-ho a un gran sentit de l’humor. Mantenia fortament les seves posicions i sabia defensar-les amb perícia d’advocat”. I no ha eludit recordar que “això en alguns moments de la seva vida li va comportar trobar-se en situacions difícils. Les seves profundes

conviccions cristianes, però, el portaven d'una manera o altra a procurar superar-les des de la caritat fraterna". També ha explicat com en els darrers anys Raguer parlava de la seva contemplació d'un "Déu m'ha acompanyat sempre amb la seva providència amorosa, i això em fa esperar confiat el final i el més enllà".

El funeral s'ha celebrat a les 11 del matí a la basílica, després d'unes hores de vetlla al monestir on [va morir](#) aquest dijous 1 d'octubre, Després de la celebració ha estat enterrat al cementiri del monjos que hi ha dins de la mateixa abadia.

En el comiat també hi ha assistit l'alcalde de Monistrol, **Joan Miquel**, el diputat **Joan Capdevila**, l'expresident del Parlament, **Joan Rigol**, i representants de diverses entitats. També hi havia l'expresident **Jordi Pujol** que va ser qui precisament el va acompanyar el 1954 en el viatge per quedar-se a Montserrat i iniciar una nova vida de 65 anys de monjo benedictí.

El [#vicepresident](#), [@perearagones](#), la [#portaveu](#) del [#Govern](#) [@meritxellbudo](#) i la [#consellera](#) [@estercapella](#) han assistit al funeral del pare Hilari Raguer [@montserratinfo pic.twitter.com/FuMOJ6nOXo](#)

— Govern. Generalitat (@govern) [October 3, 2020](#)

Homilia. P. Abat Josep Maria Soler

Enterrament P. Hilari Raguer. 3 d'octubre de 2020.

Jb 19, 1.23-27; Ps 24: Rm 8, 14-23: Jo 17, 24-26

En el llibre de Job que hem llegit a la primera lectura, hem trobat un testimoniatge de fe que a la llum de Jesucrist pren tot el seu significat. I que en aquests moments de separació d'una persona estimada ens ofereix un consol i una esperança sòlids. Aquestes paraules de Job, llegides des de la perspectiva evangèlica, expressen, també, la convicció profunda que ha amarat tota la vida del P. Hilari.

Recordem-ho. Job deia: "jo sé que el meu defensor viu i que a la fi testificarà a favor meu; veuré que el meu testimoni em fa costat, contemplaré Déu, que em portarà una bona nova. Jo mateix el contemplaré, el veuran els meus ulls i no els d'un altre". En darrer terme, al final de la vida terrena d'una persona, el que compta és saber que tenim un defensor, que ens protegeix del que hi pugui haver de menys encertat en la vida i que ens protegeix del poder de la mort mateixa. Aquest defensor, tal com diu Job, ens portarà a contemplar Déu, ens portarà a la vida per sempre.

Aquest defensor viu és Jesucrist, que viu després d'haver experimentat les angoixes de la mort. Ell pot testificar a favor nostre perquè ha clavat a la creu el document on constaven totes les nostres negligències i els nostres pecats (cf. Ef 1, 7). Pot testifica a favor nostre perquè ell ha pagat el nostre deute i ens ha alliberat (cf. Rm 5, 5-8). Unint el nostre sofriment i la nostra mort als seus, ens fa costat també en el moment del traspàs i ens anuncia la bona nova de la vida per sempre i de la glorificació prop d'ell en el seu Regne.

Per això podíem cantar en el salm: “no s’enduran un desengany els qui esperen en vós”. El Senyor, en l’amor que ens guarda des de sempre, es compadeix, mira la nostra aflicció i les nostres penes, eixampla el nostre cor oprimat, ens perdona i ens treu de la dissort de la mort. Perquè és el nostre defensor, que va ser mort i ara viu per sempre més i té les claus de la mort i del seu reialme (Ap 1, 18). Per ser defensats per ell, només cal no tancar-se a la seva obra d’amor.

Aquest mateix missatge intuït en la primera aliança, el trobàvem, ja des de la llum pasqual, en la carta de sant Pau als cristians de Roma. L’apòstol feia un pas més del que podíem deduir d’una lectura cristiana del text de Job i del salm, i ens parlava de la nostra filiació divina. Som fills de Déu per do, gràcies a Jesucrist i a l’Esperit Sant, que és l’altre defensor que el Pare ens ha donat (cf. Jo 16, 7-11). I Pau deia, encara, els sofriments d’aquesta vida, i la mort mateixa, són com uns dolors de part de la vida nova que ens és atorgada. Per això podem viure sempre en l’esperança de ser redimits i glorificats un cop hàgim estat alliberats de tot el que ens esclavitza, del dolor i de la mort. Aquesta és la nostra esperança amarada de fe i de pregària en la mort del P. Hilari.

Ell, havia nascut a Madrid el 1928, de pares ripollesos, que l’any següent es traslladaren a Barcelona. Educat als escolapis de Balmes, de jove havia pertangut al grup d’universitaris catòlics catalanistes “Torras i Bages”. Es llicencià en Dret a la Universitat de Barcelona. L’any 1951, va ser detingut, processat i empresonat al Castell de Montjuïc pel seu antifranquisme actiu i per les seves activitats a favor de Catalunya i dels seus drets. El 1954 va ingressar al nostre monestir. Ell solia explicar que en aquell moment no sabia massa en què consistia la vida monàstica, però que veia que a Montserrat podria servir Déu i Catalunya. Professà un any després i el 1960 va ser ordenat prevere. Començà aleshores una llarga trajectòria d’estudis i de serveis pastorals difícil de resumir. A la Sorbona de París, el 1960 es llicencià en Sociologia i obtingué a l’Institut d’Estudis Socials, també de París, el Diploma en Estudis Superiors en Ciències Socials i Polítiques. El 1975 va obtenir el Doctorat en Dret a la Universitat de Barcelona i el 1979, després de fer uns cursos al Pontifici Institut Bíblic de Roma, és llicencià en Teologia bíblica al Pontifici Ateneu de Sant Anselm també de Roma. Del 1962 al 1965 i del 1968 al 1972 formà part de la comunitat benedictina de Medellín, fundada pel nostre monestir a Colòmbia. Allí va ser mestre de novicis, professor a l’Institut de Litúrgia del CELAM, al seminari major de Medellín a la Universitat Bolivariana, a més de formar part del Secretariat Nacional de Litúrgia de Colòmbia. Abans d’anar a Colòmbia havia fundat la revista “Documents d’Església”.

Tornat a Montserrat el 1975, va ser professor a Centre d’estudis teològics del monestir, a la Facultat de Teologia de Barcelona i al CEVRE. També col·laborà activament en la pastoral del santuari i féu acompanyament espiritual de moltes persones. El seu treball d’investigació en l’àmbit de la història, particularment en l’època de la guerra civil del 1936 i també de com aquesta implicà l’Església, ha estat molt extens; i mereixen ser destacats els cinc volums de l’Arxiu de l’Església catalana durant la guerra civil. També són notables, per la seva capacitat pedagògica i divulgativa, les seves publicacions sobre els salms i sobre la Litúrgia de les Hores. El P. Hilari va ser membre de l’equip internacional de l’Istituto per le Scienze Religiose de Bologna, que, dirigit pel professor Giuseppe Alberigo, va publicar la Història del Concili Vaticà II. Darrerament havia publicat alguns textos de reflexió bíblica i cristiana a quatre mans amb Oriol Junqueres. La seva tasca investigadora va ser premiada, entre altres guardons, amb la Creu de Sant Jordi i amb la Medalla d’Or de la Universitat de Barcelona.

Valgui aquest resum per veure com el P. Hilari, en la seva vida de monjo, ha servit Déu, l'Església i Catalunya. Una Església i una Catalunya que volia lliures de tota servitud injusta. Era un home de fortes conviccions i molt recte, que sabia unir-ho a un gran sentit de l'humor. Mantenia fortament les seves posicions i sabia defensar-les amb perícia d'advocat. Això en alguns moments de la seva vida li va comportar trobar-se en situacions difícils. Les seves profundes conviccions cristianes, però, el portaven d'una manera o altra a procurar superar-les des de la caritat fraterna.

Job deia que contemplaria Déu. I Jesús a l'evangeli demanava que els qui el Pare li ha donat puguin estar amb ell, el Senyor i Defensor, i així vegin la seva glòria. Ara, tots units --els monjos, els concelebrants, la seva germana Isabel, els seus familiars i amics-- oferim l'Eucaristia perquè el Senyor, en el seu amor, el purifiqui dels mancaments que hagi pogut tenir i li concedeixi de contemplar-lo en la seva glòria.

Així es complirà el desig profund del P. Hilari, tal com l'expressava el 2014, quan deia: "estic a punt de complir vuitanta-sis anys i miro enrere, com ho feia Joan XXIII quan, ens les seves darreries contemplava "l'umile arco della mia vita", [és a dir] la paràbola que descriu la meua vida, ja en la part descendent prop del seu terme. Hi veig una trajectòria ben diferent de la de Roncalli - Joan XXIII, però com ell contemplo com Déu m'ha acompanyat sempre amb la seva providència amorosa, i això em fa esperar confiat el final i el més enllà" (cf. D. Pagès, Què t'ha ensenyat la vida?. 2019, p. 144).